

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1106418/6

בבית הדין הרבני האזורי נתניה

לפני כבוד הדיינים:

הרב אברהם מייזלס, הרב אריה אוריאל, הרב אברהם דב זרביב

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד שלומי לוי)

נגד

הנתבע: פלוני

הנדון: חיוב בעל אלים מילולית, מתעלל ומתהולל בכתובה אף שהאישה תבעה גירושין

פסק דין

רקע

בפני בית הדין עומדת תביעת האישה לכתובתה בסך מאה ושמונים אלף ש"ח.

בתאריך כ' בסיוון התשע"ז (14.6.2017) כתב בית הדין:

לאור האמור בפרוטוקול, פוסק בית הדין כדלהלן:

א. בית הדין מאשר את הסכמת הצדדים להתגרש, ונותן להסכמתם תוקף של פסק דין.

ב. קובעים מועד לסידור גט ליום רביעי, כ' בסיוון תשע"ז (14.6.2017) בשעה 15:09.

על כל אחד מהצדדים להביא עמו עד קרוב משפחה (מדרגה ראשונה), כתובה, תעודת זהות.

ג. קובעים מועד דיון להוכחות בתביעת הכתובה ליום כ' במרחשוון תשע"ח (9.11.2017) בשעה 10:30.

על האישה ובא כוחה להמציא למועד הדיון את כל הוכחותיהם, ואם הם מעוניינים לזמן עדים עליהם להודיע לבית הדין לא יאוחר משלושים יום קודם מועד הדיון.

ד. באשר לצו עיקול שניתן, על המבקש להגיש בקשה לבית הדין לביטול צו עיקול עם פתיחת תיק מתאים.

עובדות רלוונטיות

בתאריך י"ד בסיוון התשע"ז (8.6.2017) קיים בית הדין דיון מקדים בתביעת הגירושין של האישה.

התובעת סיפרה לבית הדין סיפור חיים עצוב וקשה במחיצתו של הבעל:

בית הדין: מה הסיבה לגירושין?

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האישה: הבן אדם הזה אלים מאוד, בעיקר מילולית. כל היום מקלל אותי. כל היום פוגע בי, משפיל אותי. לא רק בפניי, בפני כל האנשים, משפחה, חברים, ברחוב, בכל מקום אפשרי. אין בן אדם אחד שנכנס אלינו הביתה ולא שמע אותו צורח עליי ומקלל אותי.

יש לו התקפי זעם, שובר דברים בבית, זורק דברים עליי ליד הילד, קורע את החולצות כשהוא מתעצבן, עם אגרופים בקיר. רוב הזמן הוא לא בבית, הוא אצל חברים שלו. כל הזמן בטיסות, עם אופנוע ים, באילת, בטבריה. הוא אף פעם לא בבית.

יש לנו ילד בן שלוש – נכה עם צרכים מיוחדים, יש לו אפילפסיה. הוא מתנכל לי עם הילד, הוא לא מוכן לעשות ניתוח לילד, שום הליכים הוא לא מוכן, [אלא] בתנאי שאני אוותר על הדירה והרכוש והכתובה, כשכל הרופאים מחייבים ואומרים שזה הדבר היחיד שיכול קצת להציל אותו.

הוא אף פעם לא בבית, הוא לא מוכן שנבוא איתו. הוא חוזר בשעות מאוחרות הביתה, חוזר בבקרים בטענה שנרדם אצל חברים ו[אני] לא יודעת איפה הוא היה.

ביום הולדת שלושים שלי אמרתי לו: "נלך ל'סוף שבוע'", הייתה לנו תקופה לחוצה מבחינת בדיקות של הילד, "נשאיר את הילד אצל ההורים שלי". הוא אמר: "לא, כרגע זמן לחוץ". כל מיני תירוצים. יומיים אחרי חזרתי מהעבודה, יש מזוודה גדולה, 'סגר' שבוע לאחר מכן טיסה עם חברים שלו.

הייתי בחודש תשיעי – הוא לא היה איתי בצירים בבית יולדות. כשהילד היה בן חודש היה פדיון לילד – הוא היה בחו"ל עם חברים, הוא הגיע שעתיים לפני, לא ידענו אם הוא יגיע בזמן לפדיון. הוא לא עוזר לי עם הילד. הוא לא בא איתי לשום מקום, הכול עליי. הוא לא מסכים, תמיד רק עם הצד שלו.

המשפחה שלו מתנכלת לי. הוא מרשה להם לדבר אליי איך שהם רוצים. פעם אחותו שמעה שביקשתי ממנו עזרה עם הילד לקלח את הילד, וכ'עונש' היא סגרה לו כרטיס טיסה שבועיים לנו יורק כדי ללמד אותי – 'עונש' – לא לבקש ממנו עזרה.

הוא חזר על זה שהוא התחתן איתי כי הוא לא אוהב אותי, הוא רצה לשמח את האמא שלו כי התחתנו שבוע אחרי שאבא שלו נפטר. הוריד לי את הביטחון לאפס, מזכיר לי כמה אני 'אפס' ו'כלומניקית', וכמה הוא עשה לי טובה, ואני צריכה להודות לו שהתחתנתי איתו. לילד היה יום הולדת שלוש – הוא לא רצה לבוא, בטענה שהוא נוסע עם חברים לים המלח.

הוא שם תמונה של טנק בטלפון שלו, הוא צוחק עם חברים שלו – "הטנק מתקשרת, היא נראית כמו טנק" – צוחק עם חברים שלו איך אני נראית, איזה נוראית אני.

הילד יום אחד פירכס מאוד משמעותי, הזמנתי אמבולנס, התקשרתי ל[פלוני] כי הוא אף פעם לא בבית, אחרי שבא האמבולנס התחננתי אליו שלא יילך, בכיתי והתחננתי שיהיה איתי, הוא אמר לי: "לא, אני עם חברים, תגידי תודה שבאתי." אני תמיד לבד, בודדה, אני לא מרגישה שאני נשואה.

בית הדין (לבעל): שמעת את הדברים?

הבעל: שמעתי, דברים קשים מאוד.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין: מזעזעים, מצמררים, זה דברים איומים. לפי הדברים שלה, אתה איש נורא.

הבעל: נורא ואיום, לא נורא. התחתנתי איתה. יש לאשתי בעיה בכלוטת התריס.

בית הדין: היא פנתה אליך בטענות מסוימות.

הבעל: אין אמת. אני עדיין אוהב אותה ואין לי בעיה שתחזור הביתה. אמרתי לה בחוץ: "תחשבי על המהלך הזה כי אין דרך חזרה." אני ביקשתי ממנה שתטפל תרופתית בבעיית כלוטת התריס שלה.

בתאריך מיום ג' בטבת התשע"ח (21.12.2017) התקיים דיון הוכחות בתביעת הכתובה.

האישה הציגה בחקירת הבעל תמליל של שיחות ביניהם, המאשר את דבריה שאכן הבעל הכניס במכשיר הנייד שלו – נלווה לתמונת הפרופיל של האישה – תמונה של טנק, ושאכן הבעל קרא לאישה "בהמה" ועוד ביטויים קשים, וכל זה בפני חבריו.

מהתמלול עולה שהבעל מרבה בנסיעות עם חברים לחו"ל, טבריה, אומן, טאבה, אילת, ניו־יורק, ללא המשפחה. ואף שהאישה מתחננת לבעל לחופשה משותפת עם המשפחה, הבעל דוחה את בקשתה בטענה שאין כסף.

הבעל מבלה בקזינו, זונות, חשפניות, אלכוהול.

האישה הציעה לבעל ללכת לייעוץ זוגי והבעל סירב. בשלב ראשון הוא סירב משום שעלות הטיפול גבוהה וכשהתברר שהעלות באמצעות קופת החולים היא נמוכה הוא 'לא האמין' בכלל ה'אשכנתוזים' האלו.

הבעל מודה ששבר שולחן ושזרק חפצים על האישה וכמובן – לטענתו נעשה "הכול בצחוק".

גם בדיון הראה הבעל מה קורה כשהוא כועס – צועק ורותח מזעם.

בסיכומים כתב הבעל שהוא מכחיש את כל האמור בדברי האישה ואף טוען שהאישה אינה יציבה בלשון המעטה ושהיא הסתירה ממנו שיש לה בעיה בכלוטת התריס, דבר הגורם להשמנה.

עוד טען הבעל בסיכומיו שהחתימות המופיעות בדרכון מוכיחות שהוא לא יצא הרבה מהארץ כפי שטענה האישה.

בית הדין הורה למשטרת הגבולות להמציא לבית הדין דוח כניסות ויציאות של הבעל מן הארץ. מעיון בכרטיס הכניסות והיציאות מופיע שהבעל יצא מהארץ חמש־עשרה פעמים משנת 2015 שנה שבה נישאו הצדדים. בניגוד לדברי הבעל. וזה בנוסף לבילויים בטבריה ואילת.

יש לציין שבשנים אלו לא יצאה האישה מהארץ אפילו פעם אחת.

מסקנה

בית הדין רואה בחומרה את מסכת הייסורים שבהם העביר הנתבע את התובעת, השפלות נוראיות שלא נשארו בין ארבעת קירות ביתם של הצדדים, אלא היו גם בפני חבריו של הבעל. אותם חברים היו בסדר עדיפות ראשונה של הנתבע, אותם חברים אשר העדיף הבעל על פני משפחתו בנסיעות, טיולים, בילויים, קזינו, טבריה, אילת, טאבה, ניו־יורק,

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אופנוע ים. אף על פי שהתובעת התחננה למעט זמן איכות עם הבעל, ליחס ולבילוי משותף, דחה אותה הבעל ו'במקרה הטוב' – בתירוץ שאין כסף.

הבעל מבלה בבתי בושת, חשפנות ואלכוהול. לבעל התפרצויות זעם ומסוכן להיות בקרבתו בזמן זה, הוא שובר, מקלל, זורק חפצים ו"הכול בצחוק". בית הדין ראה 'הצגת תכלית' של התפרצות הבעל הן כלפי האישה והן כלפי בא כוחה.

בית הדין אינו מקבל את טענת הבעל שהאישה הסתירה ממנו את הבעיה בכלוטות התריס, מכיוון שגם היום הוא אומר שהוא מוכן לשלום בית, או לחילופין להתגרש ללא כתובה.

האישה ניסתה ליזום הליכה לייעוץ מקצועי כדי להציל את הבית, כאמור הבעל סירב.

בית הדין ניסה להגיע עם הצדדים לפשרה בעניין הכתובה. הנתבע סירב גם לאחר שבית הדין הסביר לצדדים שפסיקת כתובה היא 'או הכול או לא כלום'.

לאור האמור יש לחייב את הבעל בתשלום מלוא הכתובה.

הרב אברהם דב זרביב

מצטרפים למסקנות.

הרב אריה אוריאל

הרב אברהם מייזלס

החלטה

א. לאור האמור בית הדין מחייב את הבעל במלוא הכתובה בסך מאה ושמונים אלף ש"ח.
ב. הסכום הנ"ל יפרע על ידי הבעל בתשלומים חודשיים של אלף וחמש מאות ש"ח לחודש.

ג. מזכירות בית הדין תקבע מועד לסידור גט.

ד. במועד סידור הגט, יביא כל צד עד קרוב משפחה (דרגה ראשונה), ת"ז וכתובה.

ניתן ביום י"ח בטבת התשע"ח (5.1.2018).

הרב אברהם דב זרביב

הרב אריה אוריאל

הרב אברהם מייזלס